

сѣно; само когато се позабавѣше нѣкждѣ, тя отиваше сама за трѣволакъ. Интересно бѣ да се види, съ каква мила послушность работѣше войнствениятъ музикантъ.

Стори ми се, че именно сега е случая да видя, що тѣ най-много обичитъ. Наредихъ на балкона тридесетъ кжсчета връвчици и ленти.

Петнадесетъ отъ тѣхъ бѣха връвчици, осемъ ивички, а седемъ свѣтли копринени ленти. Безцвѣтнитъ се редуваха съ цвѣтни.

Биди първа забѣлѣза това градиво. Тя литна на балкона, погледна съ дѣсното око, послѣ погледна съ лѣвото и рѣши, че по-добрѣ е да се не бута. Но Ранди постъпи по-иначе: той подрипна, полетѣ, покълва ту тоя, ту другъ крайчець, послѣ клѣвна връвчица и я помъкна дома.

Втория пжтъ дойде и Биди, и двѣтъ птички взеха по връвчица. Първомъ взимаха безцвѣтнитъ, но когато се свършиха, Биди избра едно цвѣтно, но пакъ не отъ свѣтлитъ; що се отнася до Ранди, той не искаше да носи дома нищо друго, освѣнъ най-прости нѣща, най-вече такова, което приличаше отъ малко-малко на пръчици.

Гнѣздото бѣ на половина готово. Ранди рѣши да опита още еднажъ щастието си съ пръчицитъ: той донесе една, но пръчицата бѣше тозчасъ изхвърлена навънъ, при което Биди съ тържество гледаше какъ тя пада. Бѣдния Ранди! Какъ не му даваха да вложи и той своето! Гнѣздото на майка му бѣ отъ пръчици, прѣкрасно гнѣздо... но ето че го каратъ да мисли по-другояче. Въ гнѣздото, което се строеше сега, не се допускаше нищо друго, освѣнъ сламки или леки шумки и сухи трѣви.